

Annikin kymmenen elämää

yhdeksäs

Uponnut vene alkoi tänään katsoa kohti minua. Se on jossain Kaijanselän pohjassa, katsoo ilman silmiä läpi aaltojen ja ajan. Vihreä lasikuituvene, oranssilla kyljessä nimi "*Uula*".

Minun isä-vainaani käsi valmisti sapluunan, peitti muun oranssin kirkkaalla vihreällä ja vapautti koiran nimen esiin. Uula.

Siellä se nyt makaa jossain ja odottaa, paljon vettä ja aikaa ympärillään. Minun aikaani, joka on valahtanut pois rannalta, koivikosta, ketjuista jotka pitivät venettä paikallaan rannassa.

Voin tuntea, miten veden hitaus tarttuu käteeni, hidastaa liikettä, ainakin kuvana. Kuvassa.

Veden kuuluisi kantaa venettä, ei veneen vettä, saati kokonaista järveä. Minä tartun veneeseen kynälläni ja nostan sitä, hitaasti, vettä pursuaa yli laitojen ja uutta tulee tilalle.

Pohja jää hämärään, kun vihreät laidat työntyvät pintaan ja vene kelluu. Se kelluu täynnä vettä.

Istutan isä-vainaan kyytiin, soutamaan vai perätuhdolle? Pitkäsiima, katiska, virveli, oranssinpunainen muoviämpäri. Tukkilaani kohahtaa ja aineellistuu. Vene ylittää selkäpuomin ketjun kohdalta, puomi painuu alas ja laskee veneen läpi.

Nipistys vatsanpohjassa hellittää.

Ei sitä venettä varastettukaan, tulva ei tullut eivätkä kunnan työläiset katkoneet vesurilla pajupuskia ja nuoria koivuja, ketju ei jäänyt yksin rantaan.

Isä ei ollut kuollut syksyllä, vene ei jäänyt nostamatta talviteloille.

Isä ei jättänyt sanomatta.

Suljen silmäni, värilliset pilkut tanssivat.

Lämpö, rakkaus joka on sanomattakin selvää.

Lähden etsimään sitä. Sukellan.

kahdeksas

Lieju sumentaa näkyvyyden, yskäisen ja vedän vettä ja pelkoa keuhkoon. Kauhon esiin matalaa, pohjaa, pelastusta, mutta jalkani jää kiinni johonkin metalliseen samalla kun käsi osuu kipeästi

kiveen ja kivenkovaan totuuteen: minä hukun. Muutamassa minuutissa minä hukun tähän järveen, Kaijanselkään, pois tästä maailmasta.

– Minä kun synnyin jo uudestaan, isä-vainaan ääni vastaa ajatuksilleni.

Käsi hipaisee jalkaani, olen irti ja vapaa myös hengittämään. Hengitän. Avaan silmäni.

Huomaan nuortuneeni.

Isä-vainaa tutkii polkupyöräänsä, joka lojuu kivikossa. Kyykyssä hänen harmaa pulipäänsä hipoo juuri ja juuri veden pintaa, toisessa maailmassa veden yllä häämöttää vasten taivasta pengeri, aaltojen keinuttamia puita ja sillan jyrkkä nousu ylös ja alas.

– Odottaako meitä ylösnousemus? minä kysyn.

– No toivottavasti ei alasnousemus, sinne kuumaan paikkaan, isä-vainaa vastaa ja nauraa.

– Miten vesi palaa?

– Vesi palaa tyyneksi, hän vastaa ja minä tiedän, että tämä on uusi elämä.

Isä-vainaa kasvaa muistonsa läpi ja ohi, on vieressäni ja läsnä joka asteikolla. Isä. Alan auttaa häntä nostamaan punaista naistenpyörää, myönnytystä iälle, joka on madaltanut jalan kaartaa. Tyhjä vadelmaämpäri on pieni, kelluu pyörän vierellä ihmetellen, missä ovat vadelmapensaat, puntari, käteismaksu. Pätkä ahvenvitaa haluaa mukaan, se on kietoutunut takarenkaaseen.

– Odota, isä sanoo, kun olen tarttumassa pyörää sarvista.

– Odota, hän toistaa, – katsotaan tämä hetki, kun kaikki muuttuu.

Ja me katsomme. Vesi kohahtaa ja on yhtäkkiä syvä, salmensuu levenee niin että ranta ja polkupyörä ja vaaralliset, terävät, harmaantummat kivet ovat kaukana kuten taivasta kannattelevat puiden hahmot. Ovat aina olleet kaukana, juuri äsken tai ihan pian.

Isän silmät ovat kuten omani, vihreänharmaat ja vähän vinot. Leuka on puolijykevä, suupielissä mustavalkofilmien sankarin hymy. Olemme yhtä pitkiä, silmät silmien korkeudella ja minä näen, miten isä näkee minut ja että minä näen sen ja kaiken muun hänessä. Näen reumakuumeen, läppävian, tekohampaat, lavatanssit, koulut joita ei työläisen lapsi käynyt, pelon ja hiljaisen tyytymisen. Niiden takaa nousee mehiläisiä joiden jalkojen pienet siitepölyvasut ovat täynnä erivärisiä mahdollisuuksia, pölyä joka kasvattaa elämään uusia kukkia ja siemeniä.

Me valitsemme horsman.

Ja kun horsma on katsottu ja nähty todeksi, vesi pärskähtää ja isän pää rikkoo pinnan.

– Perkele! kaikuu kuin käen kukkuu, se heijastuu koivuista joiden lehdissä on jo vähän keltaista.

Minä katson kuinka jonkun pää kääntyy Aravatalojen puolella, samalla kun autan irrottamaan

pyörän tämän puiselle sillalle vievän penkereen laidalta, terävien graniittilohkareiden miinoittamasta matalasta vedestä. Isä kääntelee pyörää, runko on suora ja renkaissa ilmaa.

Hetken kuva sumentuu, polkupyörän runko hakeaa muotoaan ja tarjoaa miestenpyörän tankoa uudestisyntyneelle, mutta isä iskee silmää ja naistenpyörä palaa lähes ennalleen. Edessä on kori ja korissa vadelmaämpäri täynnä vastapoimittuja kukkia.

Tuuli puhaltaa klorofyllin tuoksua. Katsomme alkuun kesän, koivut joiden lehdet vasta avautuvat. Isä ojentaa kukat minulle, kauhaisee ämpärillä vettä ja yhdessä asettelemme takaisin leinikit, päivänkakkarat, apilaa ja heiniä.

– Kävikö pahasti? kysyy tuntematon auttaja joka kiirehtii sillan yli meitä kohti.

– Oli onni onnettomuudessa, kesä kuivaa minkä kastelee. Meillä on tänään saunailta, isä sanoo.

Me käännyimme katsomaan pientä, tiilistä jo kauan sitten rakennettua saunaa, joka on pesiytynyt salmen kainaloon. Pieni ikkuna avautuu, siellä on jo äiti ja kohta kukkakimppu, ensimmäistä kertaa saunova.

Minä mahdun samoille lauteille, hiljaa, samoille lauteille hyvään hiljaisuuteen.

seitsemäs

Hiljaisuudessa erottuu pieni sihinä.

Lämmin höyry saa mintun ja laventelin tuoksua, se kaartelee ja osuu minuun. Avaan silmäni hitaasti, mutta uteliaasti. Näen valkoisen, sakean höyryn keskellä ihmishahmoja itseensä kääriytyneinä.

Juuri kun ajattelen, että tässä elämässä näytän osaavan hiljaisuuden, muistavani yhä hiljaisuuden, huuruisen maitolasioven takaa kuuluu:

– Äiti, tuu jo!

Joku nauraa lempeästi, taputtaa minua olalle ja ohjaa ovelle päin. Hän puhuu espanjaa. Huomaan ymmärtäväni, samalla kun tuttu ääni vetää minua ovelle.

Polvenkorkeudella keikkuu vaalea pää, innokas lapsi tarttuu käteen vaikka pitää jo kiinni elämästäni, joka keikuttaa minua taaksepäin. Nuorena äitinä minulle nostetaan syliin toinen, pienempi lapsi, sitten mennään uimaan, uimaan.

Ihmettelen linnunluita selässänne, nopeasti kääntyviä päitä, heleyttä pienissä äänissänne jotka puhuvat pienillä sanoilla isoja asioita: äiti, vesi, hiekka, nälkä... äitiäitiäiti kaikuu kaakeleista, kun kävelen nämä metrit tätä elämää, jalkapohjat kiitollisina.

On ihmisiä, lindo ja linda, me kauniit espanjan kielelläkin, on ovi jonka joku kihara ja tumma

työntää auki ja hymyillen antaa meille auringon ja päivän.

Minä katson tätä elämääni, ei edes metrejä vaan senttimetrejä, jotka jalkapohjani tuntevat todeksi, kun astun kuumaan hiekkaan.

Olen tässä, etelässä. En pohjoisessa, en se ääni jota ei kuunnella koska se puhuu aikuisten asioita varmaan lapsille. En yksinhuoltaja joka kolaa lunta ja vastuuta kasoiksi ja valleiksi, että keskeltä pääsee kotiin ja pois kodista.

– Kyllä sinäkin voit, nuori yövieras sanoi viime vuonna tai kauan sitten, – siellä on paljon töitä. Otat lapset mukaan.

Hullu idea otti minut ja lapset, vei meidät Kanarian saarille.

En tiedä milloin palaamme. En tiedä palaammeko.

En tiedä.

– Ihanaa! huutaa lapsen viaton ääni.

– Ihanaa, minä toistan.

Se näki jäätelökärryt. Minä näen niiden ohi meren, merenneidot, itseni näissä auringon rajaamissa jalanjäljissä.

Jokin hipaisee pohjettani, kutittaa tutusti. Uula haukahtaa ilosta, lapinkoiran tuuhea häntä hipaisee minua ja koko paketti pyörähtää, tanssii. Se on löytänyt meidät kuolleista, mutta osaako se yhä noutaa kepin?

Annan kukkivan jakarandanoksan taaperolle, se osaa heittää ison ilon kaaren, jonka päässä Uula on jo vana pölyävää hiekkaa, hännällinen kaivinkone. Vauva on pieni, annan vain taikapavun. Plops, se putoaa ihan lähelle ja alkaa kasvaa, kohottaa vartta ja lehtiä ja samalla hiekkavuoria. Mannerlaatat liikkuvat, kun Uula kaivautuu syvemmälle ja me kasvamme pienemmiksi maailman suurimman hiekkalinnan varjossa. Vallihaudassa loiskuu suolainen vesi, kun minä ja lapset sukellamme korkkiruuveja delfiinien ja merenneitojen kanssa. Meillekin kasvaa kimaltavat suomet ja merenneidon pyrstöjä, me loiskutamme niillä vettä ja taikapapu kuiskii: lisää, lisää, minä kasvan ja joisin kohta Atlantin tai ainakin Välimeren, mutta kun se on niin suolainen.

Ruotsinlautta ajaa ohi, sellainen jonka kylpylässä saa syödä jäätelöä ja juoda kylmää limonadia. Kellun sen peräaalloissa, katson kun taikapapu kietoo kärhen Uulan vasemman takajalan ympärille juuri kun se ponnistaa ja laskeutuu tömähtäen hiekkaan tai pururadalle, pavunvarsi viittanaan.

Suljen silmäni, näen keltaista ja häikäisevää oranssia, palloja valomeressä.

neljäs

Värisävyt viilenevät. Tuoksuu metsälle.

Olen melko pieni, vaikka en sitä itse tajua. Pururadan lähellä metsässä on mustikoita, Taina syöttää niitä Samille. Miten minä olen mustikka-aikaan Tainan ja Samin kanssa, sitä minä en tajua, ujo tyttö. Ja kiltti, niin kovin kiltti että kun Sami suostuu syömään mustikat vain jos Taina pudottelee niitä hänen kihartuvien hiusten kehystämien kasvojensa keskelle, suuhun tähdäten, minä poimin ja annan Tainalle. Poimin, annan Tainalle, katson.

Mutta eihän sen näin pidä mennä.

Istun itseni viereen, lasken käden hiljaa harteille. Odotan.

Lämpö kädestä leviää minusta toiseen minuun, vaihtaa suuntaa ja äkkiä vieressäni on toisenlainen minä. Me nyökkäämme yhdessä, katsomme todeksi kuusten alaoksien alla olevan hämärän, itikat, mustikanvarvut ja sammaleisen maan. Katsomme todeksi itsemme metsään, mustikoita kädessä.

Mustikka heijastaa meidän kuvamme, antaa korvien suipentua ja ihmisen peruuttaa sisäänpäin.

Keiju syö itse mustikan, elämänmittaiset viisi sekuntia.

viides ja/tai kuudes

Täynnä elämää minä astun ulos metsästä.

Ja takaisin metsään.

Minulla on leiri, jonne ei vie yksikään polku, kaikki on valmista ja pientä. Haavan lehtien liikahdukset. Käpytikka rummuttamassa keloja. Aukiolla niitty, niityllä kumariinin makea tuoksu ja ritariperhonen, joka on osannut lapsuudestani tänne, perille. Se liihottaa, ripottelee keltaista ja kirkkaan sinistä iloa, sateenkestävää.

Minä sukellan jo riippumattoon, tarppi on viritetty timantiksi niin että maailmaa näkyy mahdollisimman paljon, ja nyt maailmaan alkaa sataa. Perhonen on liikauttanut siiveniskullaan ehkä Etelä-Ruotsissa liikkeelle Göranin, joka saa yllättävän halun nousta junaan ja matkustaa Turkuun, mutta ensin Göran ostaa ison repun ja viivyttelä. Mielessäni näen, miten Göran etsii oman metsänsä, sieltä itsensä ja käy tyytyväisenä lepäämään viereensä, hivuttautuu sisäkkäin.

Monet Annikit liikahtelevat ja riippumatto vastaa hellästi niiden liikkeisiin, keinahtaa kevyesti vasemmalle tai oikealle, kun vähän pidemmät, laihemmat, lihaksikkaammat ja joku tosi lyhyt Annikki asettautuvat keskiarvonsa ympärille. Nauran ääneen, kun tapahtuu taikoja: keskiarvo-,

moodi- ja mediaaniannikit läpäisevät minut ja olen keskellä tätä kaikkea, tiivistyn itseeni.

Lepään, en liikahda. Kuuntelen sadetta, joka keksii uusia rytmejä päivään. Olen monta minuuttia pitkä ihmetys, ilmaan juurtunut.

kolmas

Mutta vielä kaikki muuttuu pienemmäksi, tulee yhä lähemmäs.

On kolmas lapsi, ja neljäs ja viides ja kuudes, jossain ihan lähellä. Maailma hurraa, aineellistuu allani leveiksi lauteiksi, joilla on tilaa kasvattaa lapsia ja vanhempia. Lauteet kantavat vanhaa tietoa synnytyksistä ja kuolemista, ne eivät pelkää.

Täällä on lämmintä. Tulen kohina kertoo puusta ja metallista ja ilmasta, kehystää minut siksi joka on ja makaa lauteilla ja kuuntelee päivää, sillä päivä se on. Pienimmät eivät jaksa valvoa myöhään, isoimmat (yhä pienet) pyrähtävät ehkä vielä kioskille, kirjastoon, kauppaan, kaverille.

Mutta mitä jos tämä talo on laskeutunut metsään, karttelee kirkonkyliä ja ihmisääniä? Millä lapset liikkuvat? Maailma huokaa ja ovi narahtaa auki, päästää sisään raikasta toukokuuta ja samalla turvaa. Puoliso, kumppani joka kulkee kumisaappaissa lastenkin rinnalla ja huoltaa pyörät, heittää autolla k-kaupalle kun pahasti vihmoo. Onko meillä biokaasuauto? On. Vau.

Ja kaikki haarottuu ja versoo, tämä on minun pitsielämäni: tuonne virkataan pylväs ja ylväs isotäti, tänne kaarretaan nauhana serkun serkkuja, pöydälle levitetään isoja juhlia ja vadelmatahroja, steariinia kynttiläkruunusta. Keltaista, sinistä, pääsiäisenvihreää, roosaa ja valkoista.

Pitsi on kaunis niin värikkäänä kuin valkoisena. Pyörittelen sitä suljettujen silmiäni edessä, ihmettelen että se on niin pyöreä, purkautumattomaksi päätelty mutta myös päättymätön. Asettelen itseni keskelle painoksi.

Painavana käteni heittää löylyä, sihahdus kimpoaa seinistä. Kuulen kun vettä kaadetaan astiasta toiseen, täytyn.

toinen

Tämä toinen elämä on toisenlainen, aivan pikkuisesta syytä, toteen käynyt uni.

Pitäisikö kasvattaa vai typistää, kysyy toiseus. Minä mietin.

Nostan käteni kasvoilleni, hivelen partaa. Kutittaako se parran alla olijaa, sitä en tiedä, siis arvaan. Olen jo vuosikymmeniä tiennyt, että parrakkaat naiset tulevat muotiin, enneunen näki ja kertoi minulle yksi laatuista Ari. Olen jopa odottanut, tunnustellut viiksiähipovia ajatuksia ja mustaa partaa, jonka voisi letittää. Voisihan? Vanhan roosan värinen samettinauha, ihan kapea, pieni mutta napakka rusetti partaletin päässä.

Minustahan tulee merirosvo! Sellainen glamorööri vanhanajan ja elokuvien piraatti, joka heittää pois odotukset, oletukset ja kartat. Ollapa tiekartta ihmisyyteen! Päätän olla parrakas kartta täynnä nimeämättömiä teitä, meriä ja vuoristoja, ja parikymmentä järveä ja noin kuusi lampareta toki mahtuu, unohtamatta soita, jotka vaativat mukaan myös metsiä.

Heilutan valkoista lippua ja antaudun vietäväksi.

Suo täyttyy kapustarintojen piipityksestä. Pitkäjalkaiset pohjoisen ystävät katselevat, kun vedän piilopirttini viereiseen tankoon myös merirosvolippuni. Tuulee sopivasti, niin että näette kirjailut kunnolla: kultaiset viikset purppuranpunaisella pohjalla, ja... ohops, tuuli riistää lipun lentoon, se ohittaa mökin ja kaivon ja saunan ja katoaa kuusten latvoja viistäen.

Minä kaivan kankaan ja langat esille. Kirjailen itseni maailmaan.

Tänään minusta tulee saapasjalkakissa, jonka viikset kähärtyvät spiraaleiksi. Käytän kaikkia värejä, mutta viiksille säästän hopeisen.

Kello käy ja työ kutsuu. Ryöstän itselleni vähän aikaa, paistan nokkoslättyjä ja juon simaa. Valtaan tämän päivän, köytän sen kiinni mastoon (joka on pyykkinarun toisessa päässä) ja kutittelen sitä vähän miekalla. Tunnustatko?

– Tunnustan tunnustan, päivä vastaa liiankin nopeasti.

Nyt on oltava tarkkana.

– Mitä sinä tunnustat?

– Kaiken.... ja vähän päälle, se jatkaa kun huomaa että mulkoilen sitä epäluuloisena partani ja silmälappuni takaa.

– Ha! Miten kaiken päälle voi enää lisätä? huudahdan voitonriemuksena.

– No vaikka silmälapun. Tai parran, päälle... kuten sinä.

Heilautan miekkaani, päivä parahtaa ja siteet katkeavat samalla kun julistan "*tänään meillä on hyvä päivä!*"

Koska kaiken päälle voi lisätä, liitän tiistaihin hippusen lauantai-iltaa ja nimipäivää, vakautan

sen kuningaspultilla ja kruunaan kokonaisuuden vanhoista puhelinluetteloista tehdyllä valtaistuimella. Asettaudun istumaan sille ja alan soitella tuntemattomien numeroihin.

– Kutvosella.

– Täällä on rouva ja herra Hopeaviiksi, päivää.

– Ettäkö molemmat yhtä aikaa? vastaa kahvintuoksuinen, iäkäs ääni.

Sivelen viiksiäni, nauran partaani, sillä Kutvosia odottaa aikamoinen yllätys.

– Itse asiassa, ei vain yhtä vaan kahta tai jopa kuutta aikaa. Asia on nyt sillä tavoin, että meidän kuninkaallinen korkeutemme on julistanut maailmanrauhan alkaneeksi eilisestä alkaen. Kaikilla aikavyöhykkeillä, yhdessä ja erikseen. Menneinä ja tulevina päivinä.

– Kiitosta vaan, Kutvonen vastaa.

Maailmanrauhasta jatkan uuden kielen keksimiseen, marin ja mordvan elvytän samalla kuin gaelin ja puolisenkymmentä intiaanikieltä, saan kofeiinittoman kahvin maistumaan yhtä hyvin kuin kofeiinillisen ja välipalaksi annan kaikille suoratuoksuille kiharia kaihoaville luonnonkiharat hiukset, ja päinvastoin. Naiseksi luetuille lupaan pyhästi: jos keski-ikässä estrogeenin vähentyminen tuo muutaman haivenen suupieliin tai leuan alle ja se harmittaa, minä autan. Lupaan kaikille tiheän, itsetietoisien ja muuntautumiskykyisen parran. Pulisongit ja viikset valinnaisia.

Viikseni käpertyvät ylpeydestä. Nauran partaani.

Tämä hyvä päivä venyy laidasta laitaan, se on viimeinen ja...

ensimmäinen

Muiston laidassa odottaa kärsivällisesti (tai kärsimättömänä) nuori tyttö, minun näköiseni.

Koetan tarttua häneen, mutta pitkä, valkoinen hame vain hulmahtaa, kun hän koteloituu.

Ojennan käteni, tunnustelen koteloa jonka sisässä kehrään silkkilankaa. Se on kovin hauras, yhä, taas. Ehkä se kuuluu asiaan.

Ehkä ei.

Minä aineellistun tytön kanssa vanhan maatalon valkoiseksi kalkittuun pieneen, pikkuruiseen kylpyhuoneeseen ison surun kanssa. Me käymme suihkuun, mietimme ja emme mieti. Miten rakkautta nyt mietitään, kun vesi pisaroituu ja hipaisee, kastelee, ei mieti mistä tulee ja minne menee?

Tyttö on tullut jostain jonnekin, luulee tulleensa tapaamaan miestä. Otan miehen pois kuvasta.

Vanha talo haisee kostealle, savelle. Hyvä tuoksu, jota en ole koskaan kohdannut Suomessa.

Ulkona on toinen maa, toiselle ensimmäinen. Vieras kieli, kukkia melkein liikaa, ja ihmisiä ja lehmiäkin ainakin täällä. Paljon mahtuu tänne, mutta ei kaikki.

Jotain kaunista ja kevyttä, mitä se mahtaisi olla? Hattaraa, sokerivedellä muotoonsa jähmetetty pitsiliina, jonka reunoille olen virkannut joutsenia. Mutta joutsenet haluavat lentoon, rakkaus luut jotka pitävät sen kiinni tässä maassa, antavat käden jota ohjata koskemaan, jolla avata ja sulkea ovia.

Tyttö ei ole kaunis ja kevyt, hänellä on luuranko sisällään, ja vaikka hyppy kielestä toiseen on kevyt, sisällä liikkuu hitaasti järven paino.

Ei haittaa, vaikka muutan kaupunkiin, sillä minulla on aina järvi sisälläni, niin kirjoitti se tyttö joka näyttää minulta, joka kärsi huoltoasemien rumuudesta ja siitä että metron ovien viereisiin istutuksiin oli heitelty sikinsokin käärepapereita, tyhjiä kertakäyttömukeja ja ihmisiä. Järvi huokaili ja lainehti ja kaipasi. Oikeassa oli, tyttö, järvi ei suostunut liikahtamaan milläkään, laihtui tyttö tai lihoi. Mutta kun sinne heitettiin rakkaus tai kumiankka, se alkoi lainehtia.

Ja ne laineet kasvoivat ja kasvoivat ja kasvoivat ja yhtäkkiä olikin olemassa järvi, jonka sisällä oli tyttö.

Järvi viiptyy suihkussa, haistaa vieraan elämän johon hän on poikennut katsomaan, onko täällä tasaisten lakeuksien keskellä tilaa minulle. Vai onko sittenkin niin, että että järvi on myös suihkun vedessä, osa Kaijanselkää tai Ukonselkää on haihtunut ja kiertänyt tarpeeksi maapalloa päätyäkseen samaan paikkaan, jonne tytönmuotoisen järven on tuonut monta bussia, junaa ja lauttaa?

Minä valitsen tämän. Järvi kohtaa järven ja tyyntyy. Tulee rauha.

Ehkä tulee lisää päiviä saventuoksuisessa talossa, ehkä toinen talo, tulee toinen rakkaus, sellainen joka on valmis kasvattamaan luut kauneudelle,

kymmenes tai ensimmäinen

sillä elämä on kesken, keskellä lausetta kylkiluuni kaartuvat veneeksi joka keijuu Kaijanselän syvyyksissä, ei tiedä upotako vaiko kellua. Se kiertää Isännänkarin ja laskee sen ja sillan välisen karikon kivet ja niitä on paljon. Rimahelvetin tuli on sammunut vuosikymmeniä ennen syntymääni, mutta vesi säilyttää todistusaineiston: pohjaa peittää yhä laudanpätkien ja ohuempien rimojen palapeli, kajakilla ylitettävä mutta veneelle liian matala. Siis syvemmälle, Simunasaarten ohi ja ohi

sen proomun, jonka luona isä-vainaan isä pelasti pikkupoikana tämän hukkumiselta. Samalla paikalla kaikuu kesäistä kirkumista, kun isä-vainaa kiusasi rakastavasti siskoaan ja serkkuaan.

Vai ovatko ne lokkeja, samoja jotka kaartelevat Kurennokan edessä ja tarkkailevat kalastajia? Vene vie minua hitaasti kohti karia, sitä jonka päällä tököttää rautakeppi joka ei näy tavallisena kesänä. Ei, silloin täytyy katsoa missä on lähemmän Simunan kärki, missä Kurennokan harjanne ja siitä loikata muutama kymmenen metriä selälle päin, kohti pelkoa ja kivelle karahtamisen mahdollisuutta.

Ei karahdettu, yli soudettiin vaikka pelkäsin.

Ja tässä minä nyt olen, kylkiluideni varassa edeltävät ja tulevat sukupolvet, joita liikuttelen kynän kärjellä. Piirrän Kurenluotoon yöpymään kaksi lasta, piirrän kesäillan ja hyvät eväät ja nuotion, ja sen nuoremman nukkumaan taivasalle, ei niin kauan sitten. Piirrän iloa itseeni.

Minun laitojeni yli valuu vettä ja aikaa. Olen antelias, annan omastani tässä tarinoiden kertojan elämässä. Olen valkoinen kummeli saaren kärjessä, kaikki rannat ja hahmot. Annan äidin ja sanojen nousta pinnalle.

Niin, olen antelias ja hyvämuistinen, vielä ehdin antaa äidilleni elämän, jossa oman ainoan isän kuolemaa saa surra kun näkee miten syöpä kasvattaa itseään ja isän vatsaa. Koska äidin uudessa elämässä lasten ei tarvitse tehdä aikuisten töitä, hän lentää pois oman äitinsä pyörätuolin takaa ja pääsee kouluun. Hänestä tulee kodinhoitaja, siellä hän taittelee lakanaa patjan alle maassa, jonka kokolattiamatot ja sorahtava r-kirjain lyhentävät äidin helmoja, päästävät nilkat ottamaan tanssiaskeleita viisikymmentälukuun.

Kajjanselän pinnalle sataa kultasadepensaan kukkia puistokatujen varsilta, vaahteran lehdet sekoittuvat melkein samanlaisiin plataanien pudottamiin, seassa rhododendroneiden paksunkiiltäviä lehtiä ja vielä tulee, tulee rehevän puiston reheväksi kasvattamia tuntemattomia lehtiä, mausteen tuoksuisia. Katselen niitä ehkä toisilla silmillä, olen Steffi tai Margot. Ehkä minua ei ole.

Tulee viimeinen lehti, tai ensimmäinen. Kirjoitan sen tähän itseni muotoiseen aukkoon.

nolla